

- 29 lutego 1968 r. w sprawie osobistego dysponowania służbowymi samochodami osobowymi,
- 3) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 15 marca 1968 r. w sprawie ewidencji wykorzystania limitu finansowego kosztów utrzymania i eksploatacji służbowych samochodów osobowych (Monitor Polski z 1968 r. Nr 12, poz. 77 i Nr 34, poz. 231),
- 4) zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Plac

z dnia 31 sierpnia 1968 r. w sprawie dodatku do uposażenia dla pracowników, którym powierzono prowadzenie służbowego samochodu (Monitor Polski Nr 42, poz. 293).

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1980 r.

Prezes Rady Ministrów: E. Babiuch

70

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 26 maja 1980 r.

w sprawie ustalenia wzorów, stopu, próby i wagi monet nominalnej wartości 20 zł i 100 zł.

Na podstawie art. 25 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. — Prawo bankowe (Dz. U. Nr 20, poz. 108) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się wzór, stop i wagę monety nominalnej wartości 20 zł, określone w załączniku nr 1 do zarządzenia,

oraz wzór, próbę i wagę monety nominalnej wartości 100 zł, określone w załączniku nr 2 do zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: H. Kisiel

Załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 26 maja 1980 r. (poz. 70).

WZÓR, STOP I WAGA MONETY NOMINALNEJ WARTOŚCI 20 ZŁ

Wartość	Cechy graficzne		Brzeg (otok)	Waga w gramach	Średnica w mm	Stop metalu
	strona główna	strona odwrotna				
20 złotych	wizerunek orła ustalony dla godła PRL, po bokach orła oznaczenie roku 1980, pod orłem napis ZŁ 20 ZŁ, w otoku napis POLSKA RZECZPOSPOLITA LUDOWA	sylwetka żaglowca, wokół napis 50 LAT DARU POMORZA 1930—1980	karbowany	10,15	29	Cu Ni 25 Mn 25 PN-69/H -87052 miedzionikiel

Załącznik nr 2 do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 26 maja 1980 r. (poz. 70).

WZÓR, PRÓBA I WAGA MONETY NOMINALNEJ WARTOŚCI 100 ZŁ

Wartość	Cechy graficzne		Brzeg (otok)	Waga w gramach	Średnica w mm	Próba metalu
	strona główna	strona odwrotna				
100 złotych	wizerunek orła ustalony dla godła PRL, po bokach orła oznaczenie roku 1980, pod orłem napis ZŁ 100 ZŁ, w otoku napis POLSKA RZECZPOSPOLITA LUDOWA	wizerunek głowy Jana Kochanowskiego, półkołem napis JAN KOCHANOWSKI 1530—1584	gładki	16,5	32	srebro 625/ 1000 Ag

71

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 23 czerwca 1980 r.

w sprawie używania pojazdów samochodowych do zaspokajania służbowych potrzeb komunikacyjnych.

Na podstawie art. 26 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o transporcie drogowym i spedycji krajowej (Dz. U. Nr 53, poz. 297) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zarządzenie normuje zakres i warunki używania pojazdów samochodowych do zaspokajania służbowych potrzeb komunikacyjnych państwowych jednostek organi-

zacyjnych, organizacji spółdzielczych i organizacji społecznych dotowanych z budżetu Państwa, zwanych dalej „jednostkami organizacyjnymi”.

2. Przepisów zarządzenia nie stosuje się do:

- 1) jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Obrony Narodowej i Ministrowi Spraw Wewnętrznych, z wyjątkiem przedsiębiorstw podległych tym ministrom,
- 2) jednostek organizacyjnych więziennictwa i zakładów dla nieletnich podległych Ministrowi Sprawiedliwości,
- 3) placówek opiekuńczo-wychowawczych podległych Ministrowi Oświaty i Wychowania.

§ 2. Za służbowe pojazdy samochodowe, zwane dalej „pojazdami służbowymi”, uważa się należące do jednostek organizacyjnych i służące do zaspokajania ich potrzeb komunikacyjnych:

- 1) samochody osobowe,
- 2) samochody osobowe terenowe,
- 3) motocykle i motorowery,
- 4) autobusy przeznaczone do przewozu nie więcej niż 15 osób na miejscach siedzących, zwane dalej „autobusami służbowymi”.

§ 3. Przy ocenie potrzeby użycia pojazdu służbowego należy uwzględnić możliwość i celowość korzystania ze środków komunikacji publicznej.

§ 4. 1. Służbowe samochody osobowe przeznaczone są do zaspokajania służbowych potrzeb komunikacyjnych:

- 1) osób zajmujących stanowiska wymienione w art. 1 ust. 1 dekretu z dnia 5 października 1972 r. o uposażeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe (Dz. U. z 1972 r. Nr 42, poz. 269 i z 1973 r. Nr 47, poz. 276) oraz prezesów zarządów centralnych związków spółdzielni,
- 2) naczelników dyrektorów centralnych zarządów lub zjednoczeń przedsiębiorstw kluczowych,
- 3) rektorów szkół wyższych,
- 4) prezesów sądów wojewódzkich oraz prezesów okręgowych sądów pracy i ubezpieczeń społecznych,
- 5) prokuratorów wojewódzkich,
- 6) dyrektorów przedsiębiorstw kluczowych lub innych równorzędnych jednostek organizacyjnych.

2. Pojazdy służbowe przeznaczone są do zaspokajania potrzeb komunikacyjnych jednostek organizacyjnych, związanych z wykonywaniem przez pracowników czynności służbowych oraz z obsługą administracyjną tych jednostek; pojazdy służbowe mogą być także używane do przewozu:

- 1) ekip obsługi technicznej,
- 2) służb lekarskich i weterynaryjnych,
- 3) inspektorów gospodarki samochodowej, kontroli ruchu drogowego i przewozów,
- 4) redaktorów prasy, radia i telewizji.

3. Użycie autobusu służbowego do przewozu pracowników do pracy i z pracy jest odpłatne na zasadach określonych odrębnymi przepisami.

§ 5. 1. Jednostki organizacyjne mogą posiadać służbowe samochody osobowe i autobusy po uzyskaniu przydziału etatu pojazdu służbowego, zwanego dalej „etatem”.

2. Minister Komunikacji ustala w terminie do dnia 15 listopada roku poprzedzającego etaty na każdy rok kalendarzowy:

- 1) dla ministerstw, urzędów centralnych i innych centralnych państwowych jednostek organizacyjnych oraz centralnych związków spółdzielni i naczelników organizacji społecznych,

2) zbiorczo — dla jednostek organizacyjnych podległych lub nadzorowanych przez ministrów, kierowników urzędów centralnych i innych centralnych państwowych jednostek organizacyjnych oraz przez centralne związki spółdzielni i naczelnice organy organizacji społecznych.

3. Organy, o których mowa w ust. 2 pkt 2, przyznane im zbiorczo etaty przydzielają podległym i nadzorowanym jednostkom organizacyjnym, ustalając dla nich jednocześnie obszar używania pojazdu służbowego i miesięczny limit zużycia paliwa.

4. W razie używania pojazdu służbowego przez jednostki organizacyjne podległe lub nadzorowane przez organy, o których mowa w ust. 2 pkt 2, niezgodnie z obowiązującymi przepisami, wojewoda (prezydent miasta stopnia wojewódzkiego) może cofnąć etat przyznany jednostce organizacyjnej i przekazać go Ministrowi Komunikacji, powiadamiając o tym właściwy naczelnik lub centralny organ (ust. 2 pkt 2); w razie cofnięcia etatu pojazd służbowy podlega wycofaniu z ruchu.

§ 6. 1. Rejestracji służbowego samochodu osobowego i autobusu dokonuje się wyłącznie na podstawie etatu.

2. W dowodzie rejestracyjnym pojazdu służbowego wpisuje się obszar używania pojazdu zgodnie z obszarem działania jednostki organizacyjnej, z tym zastrzeżeniem, że obszarem używania samochodów osobowych przez osoby zajmujące stanowiska, o których mowa w § 4 ust. 1 pkt 1, jest terytorium całego kraju.

§ 7. 1. Dla służbowych samochodów osobowych i osobowych terenowych ustala się — w zależności od obszaru działania jednostki organizacyjnej — następujące miesięczne limity zużycia paliwa:

- 1) 200 litrów — gdy obszarem działania jest jedno województwo,
- 2) 250 litrów — gdy obszarem działania jest kilka województw,
- 3) 300 litrów — gdy obszarem działania jest terytorium całego kraju.

Limitów nie stosuje się do samochodów przeznaczonych do zaspokajania służbowych potrzeb komunikacyjnych osób zajmujących stanowiska wymienione w art. 1 ust. 1 w grupach A i B dekretu z dnia 5 października 1972 r. o uposażeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe.

2. Dla autobusu służbowego podwyższa się o 30% limity zużycia paliwa określone w ust. 1; w wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych względami gospodarczymi, kierownik nadrzędnej jednostki organizacyjnej może podwyższyć limit, nie więcej jednak niż o dalsze 20%.

§ 8. 1. Pojazdem służbowym może kierować osoba zatrudniona w charakterze kierowcy lub mająca pisemne upoważnienie do kierowania danym pojazdem wydane przez kierownika jednostki organizacyjnej; kierownikowi jednostki organizacyjnej upoważnienie to wydaje kierownik nadrzędnej jednostki organizacyjnej.

2. Pracownikowi nie zatrudnionemu na stanowisku kierowcy, któremu powierzono prowadzenie pojazdu służbowego, przysługuje dodatek do wynagrodzenia z tytułu prowadzenia pojazdu i wykonywania dodatkowych czynności związanych z jego obsługą codzienną i eksploatacją, zwany dalej „dodatkiem”.

3. Wysokość dodatku wynosi:

- 1) 36 zł dziennie — w odniesieniu do samochodu osobowego,
- 2) 48 zł dziennie — w odniesieniu do autobusu służbowego.

4. Jeżeli pracownik nie wykonuje obsługi codziennej pojazdu, wysokość dodatku zmniejsza się o 9 zł.

5. Dodatek wypłaca się za każdy dzień na podstawie zapisu w karcie drogowej; za jeden dzień pracy może być wypłacony tylko jeden dodatek.

6. Dodatek nie przysługuje osobom zajmującym stanowiska wymienione w § 4 ust. 1.

§ 9. 1. Jednostka organizacyjna, która zrezygnuje z przyznanego jej etatu służbowego samochodu osobowego, może otrzymać roczny limit finansowy na wydatki komunikacyjne w wysokości uzależnionej od obszaru jej działania:

- 1) jednego województwa — 70 tys. zł,
- 2) kilku województw — 90 tys. zł,
- 3) całego kraju — 110 tys. zł.

2. Limity finansowe przyznaje Minister Komunikacji; przepisy § 5 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

§ 10. 1. Do zaspokajania służbowych potrzeb komunikacyjnych w ramach limitów finansowych mogą być używane taksówki i inne środki komunikacji publicznej, a także samochody osobowe, motocykle i motorowery stanowiące własność pracowników jednostki organizacyjnej.

2. Pracownik może używać własnego pojazdu samochodowego do celów służbowych na podstawie decyzji kierownika jednostki organizacyjnej, a kierownik jednostki organizacyjnej — na podstawie decyzji kierownika nadrzędnej jednostki organizacyjnej, za zwrotem kosztów według następujących stawek za 1 km przebiegu:

- 1) samochodu osobowego — 3,00 zł,
- 2) motocykla — 1,20 zł,
- 3) motoroweru — 0,80 zł.

3. Jeżeli przejazdy motocyklami lub motorowalami odbywają się w wyjątkowo trudnych warunkach terenowych, kierownik nadrzędnej jednostki organizacyjnej może ustalić odpowiednio wyższe stawki zwrotu kosztów niż określone w ust. 2 pkt 2 i 3, nie więcej jednak niż o 20%.

4. Zwrot kosztów następuje przy rozliczeniu delegacji przy przejazdach zamiejscowych lub na podstawie pisemnego oświadczenia pracownika przy zleceniu jazdy lokalnej (w granicach miasta lub gminy).

§ 11. Jednostka organizacyjna, której przyznano limit finansowy, obowiązana jest prowadzić kartę limitu finansowego na wydatki komunikacyjne na podstawie dokumentów źródłowych.

§ 12. Pracownikowi, który przy wykonywaniu zadań służbowych używa stale własnego samochodu osobowego do przejazdów lokalnych w granicach miasta lub gminy, może być przyznany — w ramach limitu finansowego — miesięczny ryczałt pieniężny w wysokości:

- 1) do 900 zł — w miejscowościach do 100 tys. mieszkańców,
- 2) do 1.200 zł — w miejscowościach do 250 tys. mieszkańców,
- 3) do 1.500 zł — w miejscowościach powyżej 250 tys. mieszkańców.

§ 13. 1. Należność z tytułu używania własnego samochodu osobowego do celów służbowych wraz z przyznanym ryczałtem pieniężnym nie może przekraczać łącznie kwoty 3 tys. zł miesięcznie dla pracownika.

2. Osobom wymienionym w § 4 ust. 1 nie przysługują należności z tytułu użycia własnego samochodu do celów służbowych.

§ 14. 1. Miesięczny ryczałt pieniężny przyznaje kierownik jednostki organizacyjnej, a w odniesieniu do kierownika jednostki organizacyjnej — kierownik nadrzędnej jednostki organizacyjnej; ryczałt wypłaca się z dołu na podstawie pisemnego oświadczenia pracownika o używaniu własnego samochodu osobowego do celów służbowych w danym miesiącu.

2. Miesięczny ryczałt pieniężny nie przysługuje za okres urlopu wypoczynkowego, okolicznościowego, bezpłatnego oraz innej nieobecności w pracy, a ponadto za okres delegacji służbowej poza granicami kraju oraz delegacji krajowej odbytej środkami komunikacji publicznej; kwotę ryczałtu pomniejsza się o 1/25 za każdy dzień, za który ryczałt nie przysługuje.

3. Pracownikowi, któremu został przyznany miesięczny ryczałt pieniężny, nie przysługuje w przejazdach lokalnych prawo korzystania z pojazdu służbowego; w przeciwnym razie obowiązany jest zwrócić koszty przejazdu według stawki określonej w § 10 ust. 2 pkt 1. Pracownikowi, o którym wyżej mowa, nie przysługuje również zwrot kosztów przejazdów w celach służbowych taksówkami lub środkami komunikacji publicznej.

§ 15. 1. Pracownikowi, który do wykonywania zadań służbowych używa stale własnego motocykla lub motoroweru, może być przyznany miesięczny ryczałt pieniężny w wysokości:

- 1) do 720 zł — za używanie motocykla,
- 2) do 480 zł — za używanie motoroweru.

2. Przepisy § 14 stosuje się odpowiednio.

§ 16. Pracownik, który używa pojazdu służbowego niezgodnie z przepisami zarządzenia, obowiązany jest do zwrotu kosztów poniesionych przez jednostkę organizacyjną z tego powodu.

§ 17. 1. Tracą ważność wszystkie dowody przydziału etatów pojazdów służbowych wydane przed dniem wejścia w życie zarządzenia oraz ustalone przed tym dniem limity finansowe na wydatki komunikacyjne.

2. Jednostka organizacyjna, która przed dniem wejścia w życie zarządzenia uzyskała limit finansowy na wydatki komunikacyjne, może otrzymać limit finansowy na te wydatki określony w § 9.

§ 18. Traci moc zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 12 marca 1968 r. w sprawie używania pojazdów samochodowych do celów służbowych (Monitor Polski z 1968 r. Nr 12, poz. 78, z 1973 r. Nr 5, poz. 37, z 1974 r. Nr 8, poz. 63 i z 1977 r. Nr 31, poz. 153).

§ 19. Zarządzenia wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1980 r.

Minister Komunikacji: M. Zajtryd

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, Al. Ujazdowskie 1/3.
Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, ul. Powsińska 69/71
00-979 Warszawa (skrytka pocztowa 81), tel. 28-97-01 w. 608 i 42-14-78.

Wydano z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.

Zam. 13-478/80.

Cena 4,00 zł